

[Wilhelm]

den seneste tid er kommet fra regeringsmedlemmer og fra talsmænd for det største regeringsparti.

Såvel miljøministeren som statsministeren har flere gange offentligt erklæret, at det nu ikke længere »blot« var affaldsproblemet, men også problemet om reaktorsikkerheden, som måtte være afklaret, før man tog stilling til atomkraft herhjemme.

Statsministeren har erklæret, at spørgsmålet om sikkerheden måtte gå forud for alt andet.

Miljøministeren har erklæret, at det næppe vil være muligt at have disse spørgsmål afklaret inden udgangen af 1980, som man tidligere havde håbet.

Den socialdemokratiske ordfører har så sent som under folketingets debat om regeringens energiredegørelse uimodsat erklæret, at hendes parti ikke har taget stilling til atomkraft, men at der tværtimod foreligger en tilkendegivelse om, at spørgsmålet skal behandles på et årsmøde eller en kongres forinden stillingtagen.

Hvis alt dette kan tages for pålydende og ikke kun er beregnet som søvndyssende midler til hjemligt brug, så kan handelsministeren ikke have haft regeringen bag sig, da han bebudede lovforslag om det første danske atomkraftværk inden udgangen af 1980!

Jeg går derfor ud fra, at statsministeren med sit svar kan bekræfte, at handelsministeren i Paris kun har talt om sin egen ganske private hensigt – selv om det er en nok så usædvanlig optræden ved en sådan lejlighed.

Besvarelse (28/5 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

De udtalelser, handelsministeren fremsatte på det Internationale Energi Agenturs møde den 21.-22. maj 1979 stemmer ganske med regeringens holdning. Handelsministeren sagde:

»Regeringen forventer at have klarlagt mulighederne for sikker opbevaring af højradioaktivt affald inden udgangen af 1980. Såvel hjemlige som internationale eller bilaterale muligheder undersøges.

Spørgsmålene vedrørende sikker konstruktion og drift af kernereaktorer må også overvejes.

Fra et lille lands synspunkt er de større kernekraftlandes ansvar af vital betydning i

begge henseender. Det gælder ikke blot med hensyn til den hurtighed og grundighed, hvormed de angriber problemerne, men også med hensyn til den måde, de reagerer over for befolkningernes bekymringer.«

De udtalelser, handelsministeren er refereret for i Berlingske Tidende den 21. maj 1979, side 1, falder ganske i tråd med den her citerede udtalelse. Det fremgår af referatet, at fremsættelse af lovforslag om kernekraft inden udgangen af 1980 er betinget af, at der forinden er fundet tilfredsstillende løsninger både på opbevaringsproblemerne og driftssikkerhedsproblemerne.

Der er ingen uenighed om denne holdning i regeringen. Der kan måske være en forskellig bedømmelse af, hvor hurtigt den nødvendige afklaring vil foreligge, men regeringen deler handelsministerens ønske om, at de nødvendige undersøgelser gennemføres så hurtigt, som det er forsvarligt.

Til *ministeren for skatter og afgifter (21/5 79)* af:

Ole Olsen (SF):

»Vil ministeren bekræfte eller afkræfte, at erhvervsdrivende ved en kombineret udnyttelse af henlæggelse til investeringsfond og investering i kommanditselskaber med begrænset hæftelse kan opnå kontant udbytte ved hver enkelt transaktion uden på noget tidspunkt selv at indskyde penge eller løbe nogen form for risiko?«

(Spm. nr. 1004).

Begrundelse.

Ifølge ministerens svar på spørgsmål af 26. marts 1979 om kommanditselskaber og spørgsmål af 26. marts 1979 om investeringsfond synes følgende konstruktion at være mulig:

En erhvervsdrivende foretager henlæggelse til investeringsfond på 100.000 kr. 50 pct. heraf, dvs. 50.000 kr., skal bindes i et pengeinstitut. Samtidig spares 65.000 kr. i skat ved en marginalskatteprocent på 65. Kontant udbytte: 15.000 kr.

Skatteyderen har til gengæld påtaget sig en forpligtelse til at investere 100.000 kr. inden 12 år. Denne forpligtelse opfyldes ved køb af en bruttoanpart på 100.000 kr. i et kommanditselskab med begrænset hæftelse.